

Om vådan att tro, där man icke har ett bestämt Guds löfte att omfatta

Svar till en vän i mörker och anfäktning vid hennes makes död, om vilkens liv hon bedit.

Herren Gud, den allena starke, trofaste men underlige, förtrampe snarligen satan under dina fötter och give dig sin besegling, sin frid! Tack för ditt brev. Stackars min lilla syster, sådant har ock vederfarits mig. Det var just på samma sätt som jag, 1839, förlorade all tro och blev utom mig, varom jag skrivit i sjunde årgången av Pietisten under rubrik: »De hemska tvivlen på allt heligt.» Det var en viss sak, varom jag länge bad, och en sak, där jag tyckte, att det, jag bad om, nödvändigt måste vara Guds vilja, och likväl blev jag aldrig hörd. Då tänkte jag: Vad är nu hans löfte om bönhörelse? Om du icke kommit till ljus ännu, så torde det icke vara alldeles onyttigt att läsa vad jag i nämnda årgång skrivit.

Men nu, kära vän, jag frågar dig: Har vår gamle, trogne Gud svikit dig? Har han blivit lögnare? Stackars liten du då! Ursäkta det leende, du finner i mina ord; men jag gläds i vissheten därom, att du en gång skall vittna annat om vår Gud, som heter Underlig, Råd, Stark Gud, evig Fader, Fridsfurste. Men se, så skall man lära att giva akt på jorden! Var har du lärt det, att Gud skall giva oss allt, det vi bedja om, blott vi tro, att vi skola få det? Du säger, att det står så någonstädes; men jag säger, att vi aldrig hava lov att tyda skriften efter vårt behag. Skriften har på andra ställen förklarat sig – och förklarat: »Om vi bedja något *efter hans vilja*, så hör han oss» (1 Joh. 5:14). Och Kristus har lärt oss bedja: »Ske *din vilja*, såsom i himmelen, så ock på jorden», och han bad själv så: »Fader, är så din vilja; Fader, icke som jag vill, utan som du vill.»

Härav kommer, att även vid de löften, där icke detta förbehåll nämnes, äro dock vi skyldiga att minnas det och så förstå löftet. Då du nu har bedit om din älskade mans liv, men aldrig hade något bestämt löfte eller försäkran, att Gud fann nyttigt, och att det var hans vilja, att låta honom ännu leva, vad har då din vissa *tro* på bönhörelse varit? Vad annat än självtagen inbillning, en tro i vädret? Och hur kunde en sådan tro bekrönas med uppfyllelse? Tron, vad är *tron*? Tron är icke, att vi tro, vad vårt arma hjärta behagar, utan tro är att omfatta *ett bestämt löfte av Gud* och lita därpå. Hade Gud sagt: Jag vill höra dig, jag vill låta honom leva, och så svikit dig, då hade du skäl att undra. Men om du tusende gånger fått sådana löften i ditt *hjärta*, så har Gud dock aldrig givit dem i sitt ord. Ve den, som förlitar sig på sitt hjärta!

O, kära vän, det var mig ett märkligt exempel på, huru viktigt det är att skarpt giva akt på orden och vakta sig för en tro, som ej har ett visst ord för sig. Här ser jag en bild av, huru många göra med sin *själs* sak. De tro och tro, och *hjärtat* säger: »Ja, ja, det skall allt gå väl! Du är en kristen, du är benådad.» Och allt, vad *ordet* säger om den sanna nåden, den sanna nyfödelsens verk och bevisning, det slå de i vädret. De vilja icke tro något obehagligt. De smeka sig själva med ett stillande hopp och komma så aldrig till allvarlig bättring, utan bliva skrymtare inför sig själva. Det är om dessas hopp det står: »Den gudlöses väntan bliver om intet», kommer på skam (Job. 8:13). Nu erfar du uti en mindre sak, ehuru för känslan öm och kännbar, huru en tro, ett hopp, som icke hade grund, kom på skam; därför vill satan göra hela den trofaste Gudens sanning misstänkt. Vakta dig! Nej, han har varit före oss och bliver ock efter oss den store Guden, högtlovad evinnerligen!

Du frågar även, om du får vara viss, att *Herren* har styrt så, att vad som skett var hans vilja. Hör ett ord, kära vän: Samma välsignade sanningens mun, som sade de ljuva orden: »Så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son», samme vår Herre och Frälsare sade ock: »Säljas icke två sparvar för en skärv, och icke en av dem faller till jorden *eder Fader förutan?*... *I ären mer värda än många sparvar.*» Det är omöjligt eller orimligt att antaga en *allmän* stor Guds världsregering, utan att också antaga en *särskild* till den enskilde och till de minsta

saker sig sträckande Guds försorg. »På eder äro till och med *alla* huvudhåren *räknade*. Faller nu icke ens ett hår av vårt huvud vår Fader förutan, huru kan du då tro, att en så *stor, stor* sak som en människas liv skall få bero av en småsak, av någon mänsklig åtgärd? O, nej.

Men jag slutar. Jag vet, att ur denna helveteselden kan endast den Mäktige hjälpa! »Han öppnade deras ögon, att de igenkände honom, och då vordo de ganska glada.» Herren öppne ock snarligen dina ögon, att du må glädjas!

C-O Rosenius 1852

© **Pietisten 2026**

Texterna får användas fritt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

www.pietisten.com